

ето отечество, за своя роденъ край и за своитѣ братя, които злата сждба остави подъ ромънско робство.

* * *

Мисията на Влаго все продължаваше. Всички граждани го обичаха; той бѣше прѣдметъ на разговоръ въ устата на жени и мъже, стари и млади.

Ромънскитѣ полицаи, подозираха нѣщо, но не смѣха да задирятъ Влаго, защото той все още продължаваше да имъ услужва въ гостилницата.

Наближи часътъ, когато вече Ромъния обяви война на Австро-Унгария. Ромънскитѣ власти ненадѣйно събраха около 100 души първенци въ града и ги отвлѣкоха въ Ромъния. Въ числото на отвлеченитѣ добруджанци бѣше и Влаго.

Близко до Черна вода, когато отвлеченитѣ щѣха да минаватъ Дунава, Влаго можа да избѣга и тръгна обратно за своя роденъ градъ. Слѣдъ дълги изпитания и страдания, той най-послѣ се завърна въ дома си.

Всички граждани знаеха, че Влаго е избѣгалъ, но го криѣха, да не узнаятъ власитѣ и отново да го откаратъ.

* * *

На 6, 7 септември 1916 год. се развиха страшнитѣ боеве; въ околнитѣ села при гр. Добричъ, за спасението на града и за спасението на цѣла България отъ рускитѣ пълчища, които идваха да ни заробватъ.

Въ страшнитѣ боеве, взеха участие нашитѣ храбри войски, подпомогнати отъ мѣстното население, отъ добришкитѣ граждани: мъже, жени и дѣца.

Влаго бѣше пръвъ въ редоветѣ на ония, които искаха съ всички сили, както могатъ и съ каквото могатъ, да бждатъ полезни на българскитѣ храбри войски, които се биѣха като безстрашни лѣвовѣ и оросиха днешнитѣ свободни добруджански полета съ своята невинна и скжпа кръвь...

* * *

Въ с. Баладжа ромънитѣ проявиха своитѣ звѣрства. Исклаха населението, а кжщитѣ опожариха.

Настжпваха вече нашитѣ войски на сѣвероизтокъ отъ Доб-